

Overdenking

Gemeente in de Heer Jezus Christus,

Niet altijd is psalm 8 de beste lectuur. Er zijn jaren en tijden dat wij ons oppermachtig weten. Dat de wereld aan onze voeten ligt. Dat moet misschien even niet bevestigd worden in een psalm die ongeveer hetzelfde beweert: dat de mens zo goed als goddelijk is en heerst over alles wat de Heer heeft geschapen. Maar in die tijden leven wij nu niet. Aan alle kanten voelen wij ons bedreigd. Overrompeld en overvallen door alles wat ons overkomt. Wetenschappers kondigen ons het einde van het tijdperk van de mens aan. Het antropoceen is voorbij. De fatale gevolgen van de heerschappij van de mens is met handen te tasten. De aarde dreigt nu toch daadwerkelijk te bezwijken. Wij hebben haar uitgeput en haar reserves zijn aan haar grenzen gekomen. Ziekten bezoeken ons en we hebben daar geen wezenlijk verweer tegen en in ieder geval geen beleid. Wereldmachten maken zich op voor strijd. Ik laat mij vertellen door mensen die het weten kunnen dat de situatie in Oekraïne echt uit de hand kan lopen. Zowel als het Westen gaat ingrijpen maar eigenlijk ook als het Westen dat niet doet. Met graagte slaan wij het boek van 2021 dicht. Zoals wij dat ook met 2020 deden. Te verwachten is dat wij ons ook zo snel als maar mogelijk is door 2022 heen zullen slaan. Er is iets in mij dat verlangt naar een lange winterslaap totdat alles ooit een keer echt voorbij is.

Is er dan niets dat ons goede moed geeft? Zijn er geen tekenen van hoop? Vast wel. Ze zullen ook zeker aan te wijzen zijn. Alles gaat voorbij. De mensheid is ongehoord veerkrachtig en zijn technische

verworvenheden enorm. Maar toch, zo merk ik, zie ik het even niet. Ik laat mij graag vertellen dat het uiteindelijk niet meer dan een griepje zal zijn. Maar ik word onderhand, met u, wel een beetje moe.

Ik heb u vanavond geen grote vergezichten te bieden. Geen grote visioenen waarvan bisschop Tutu vol was die misschien ook een beetje anders gebouwd was dan ik. Maar mijn oog valt wel op een klein zinnetje uit deze psalm dat mij waarschijnlijk in andere tijden helemaal ontgaan zou zijn. De uitleggers uit alle eeuwen hebben ook nooit precies de betekenis ervan weten te doorgronden: 'uit de mond van kinderen en zuigelingen grondvestte Gij kracht om wie u benauwen'. Ook ik kom er natuurlijk niet helemaal uit. Maar ik lees er zoiets in als dat tegenover al dat grote, dat chaotische. Dat alles wat ons bedreigt, beangstigt en benauwt, is alleen ons kleine en kwetsbare geluk in te zetten. Datgene wat ons bemoedigt en hoopvol stemt. En dat is niet groot. Dat is niet veel meer dan inderdaad een kind dat ons toevalt. Een nieuwe plek om te leven. Een vriendelijk woord. Een blijk van medeleven. Een klein moment van vrede en begrip. Dat vond en vindt ook allemaal plaats. Ook in deze jaren. Ook in deze tijden van corona. En ook in dit jaar van voor ons ligt, zal het ons daaraan niet ontbreken.

En toen acht dagen vervuld waren, zodat zij hem moesten besnijden, ontving hij ook de naam Jezus, die door de engel genoemd was, eer hij in de moederschoot was ontvangen'. Je kunt er van alles van vinden. Jezus Christus, zoon van God en wat al niet. Vandaag wilde ik het maar zien als klein en kwetsbaar geluk van twee mensen die over dit kind maar niet uitgesproken raken. En zou het niet zo kunnen zijn dat God precies daarmee alles wegdoet wat ons benauwt en ons weer, ook dit jaar, doet leven met hart en ziel?

Amen.